

יש תענוג גדול מזה? עצם השהייה במרגל כל היום כולו בעונת האביב — היה "כיף לא נורמלי". חוזרת הייתי מהשדה עם "האף למעלה" וכולי אומרת: מי ידמה לי ומי ישווה לי...

בת ערובה

אורחים כמעט קבועים במושבה — היו הג'נדרמים. אם לא באו להחרים בהמות, היו מופיעים, מפעם לפעם, לחפש אחרי פאראר. בכל עת ובכל שעה היה עלינו לדעת מה מתרחש במושבה. תפקיד זה הוטל עלי. הייתי יוצאת לרחוב לשמוע ולהביא הביתה את כל הידיעות ה"בטחוניות" קרי, תנועת הג'נדרמים הערבים.

באחד הבקרים, ב־א' דחווה"מ פסח, יצאתי כדרכי לרחוב לרחרח באוירו של בוקר בהיר וצח. הגעתי למרכז הכפר וליד בית המוכתר עומדות שתיים מנשות המושבה וג'נדרם שומר עליהן. הנשים נעצרו כבנות ערובה עד שיופיעו בעליהן העריקים ש"נעלמו" מבעוד מועד. מיהרתי הביתה להזהיר את אמא, מחשש שתלקח גם היא כבת ערובה (גם אבא כמו כולם לא היה בבית). אמא נכנסה אל שכנתנו אשת הרופא שבעלה כרופא, שירת בצבא כל תקופת המלחמה ולא היה חשש שיבואו לחפש בביתה. ואני — משום מה סבורה הייתי שמישהו צריך בכל זאת להיות בבית ונשארתי בו לבדי. לא ארכו הרגעים והופיע הג'נדרם ומשלא מצא איש מלבדי — פקד עלי ללכת עמו. הגענו עד בית המוכתר. אגב, המוכתר גם הוא, אם כי לא היה עריק, העדיף לא להמצא בבית במקרים כאלה ודומיהם והניח "תפקיד" זה בידי אשתו;